

II. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW

a. *Odpowiedzi na przedłożone wątpliwości*

W „*Notitiae*” 46 (2009) s. 242-244 ukazały się odpowiedzi *ad proposita dubia*. Podajemy je w polskim przekładzie.

Czy wolno celebrującemu kapłanowi przyjąć samemu Komunię św. już po udzieleniu Najświętszej Eucharystii wiernym albo najpierw rozdzielić Najświętszą Eucharystię a dopiero potem spożyć ją równocześnie z wiernymi?

Odpowiedź – Negatywnie na obydwa pytania.

Tego rodzaju sposób postępowania jakiegokolwiek kapłana celebrującego, że mianowicie przyjmuje Komunię świętą tylko wtedy, kiedy wcześniej udzieli Eucharystii wiernym, albo, że przyjmuje Komunię św. wraz ze wszystkimi, kiedy Najświętsza Eucharystia została już wcześniej rozdzielona, wypływa ze szczególnej opinii, według której wierni oczywiście winni być obsługiwani w pierwszej kolejności, jako goście przy eucharystycznym stole.

We wszystkich obrządkach Kościoła znajduje się utrwalony tradycją porządek przystępowania do Komunii świętej: najpierw Komunię przyjmuje biskup lub kapłan celebrujący, potem inni posługujący według porządku hierarchicznego, a na końcu lud. Kapłan przyjmuje Komunię świętą jako pierwszy nie z racji ważności swojej ludzkiej osoby, lecz z racji godności i natury swojej posługi. On sam bowiem działa w Osobie Chrystusa, tak przez wzgląd na integralność sakramentu, jak też dlatego, iż stoi na czele zgromadzonego ludu: «Tak więc, kiedy prezbiterzy łączą się z czynnością Chrystusa Kapłana, codziennie ofiarują Bogu siebie całych, a gdy karmią się Ciałem Chrystusa, uczestniczą całym sercem w miłości Tego, który siebie daje wiernym jako pokarm» (*Presbyterorum ordinis*, 13).

W wydaniu Mszału Rzymskiego promulgowanym przez sługę Bożego papieża Pawła VI Komunia wiernych następuje bezpośrednio po Komunii kapłana, stanowiąc w ten sposób jedną czynność, jest to forma inna od tej, jaka obowiązywała w wydaniu Mszału rzymskiego, który ukazał się w 1962 r., w którym to Komunia kapłana zostaje oddzielona od Komunii wiernych poprzez recytację *Confiteor*, poprzez modlitwy *Misereatur*, *Indulgentiam*, *Agnus Dei* oraz *Domine, non sum dignus*.

Obecnie obowiązujący przepis liturgiczny nadzwyczaj wyraźnie stanowi: «Kapłan, ilekroć sprawuje Mszę świętą, powinien przyjmować Komunię świętą przy ołtarzu w czasie przewidzianym przez Mszał, koncelebransi zaś zanim sami zaczną rozdzielać Komunię świętą. Kapłan celebrujący albo koncelebrujący nie powinien nigdy czekać, aż zakończy się Komunia ludu, aby samemu przyjąć Komunię świętą» (*Redemptionis Sacramentum*, 97).

(z łac. tłum. ks. Z. Wójtowicz)

Czy wolno wybrać na patronów w niebie dwóch lub więcej świętych albo dodać drugiego jako drugorzędnego?

Odpowiedź: Negatywnie na obydwa pytania.

Obowiązujący przepis liturgiczny (zob. Instrukcja, *Calendaria particularia* z 23 czerwca 1970 r. oraz Normy *De Patronis constituendis* z 19 marca 1973 r.) wyraźnie stanowi, że niebieski „Patron powinien być tylko jeden”. Patron ten powinien być czczony zgodnie ze zwyczajem obchodem na stopniu święta, chociaż, gdy przemawiają za tym racje duszpasterskie, Stolica Apostolska może wyrazić zgodę na obchód na stopniu uroczystości.

Jednak „wolno wybrać jednocześnie dwóch lub więcej Świętych jako patronów, jeżeli ci Święci wpisani są razem do Kalendarza”. Pod tym wszakże warunkiem, że są czczeni wspólnie podczas jednej celebracji liturgicznej; takimi są na przykład święci Cyryl i Metody, albo grupa męczenników, którym oddaje się cześć w tym samym dniu.

Stąd więc od promulgacji norm *De Patronis constituendis* może być ustanawiany jeden tylko Patron, tak że nie wolno, jak to jest w zwyczaju, dodawać oprócz niego jakiegoś innego patrona jako „Patrona głównego” ani nawet jako „Patrona drugorzędnego”.

Ze szczególnych racji, które odnoszą się do tradycji, miejscowego zwyczaju i wyjątkowych okoliczności historycznych, Stolica Apostolska rzadko i niechętnie udziela zgody w formie indultu, aby dodać innego Świętego jako „Patrona drugorzędnego”. W tym przypadku Patron drugorzędny czczony jest obchodem na stopniu wspomnienia.

Obowiązuje również przepis, że, z całkowitym wykluczeniem Osób Bożych, można wybierać na patronów jedynie Świętych, którzy z tego właśnie powodu zgodnie ze zwyczajem otaczani są kultem; nie zaś Błogosławionych, chyba że za specjalnym indultem Stolicy Apostolskiej.

Szersze uzasadnienie a także określenie i usankcjonowanie tych przepisów ma miejsce we wspomnianych wyżej dokumentach.

(z łac. tłum. ks. Z. Wójtowicz)